

Közgazdász

A MARX KÁROLY KÖZGAZDAS ÁGTUDOMÁNYI EGYETEM LAPJA

V. ÉVFOLYAM, 7. SZÁM

Ara: 30 fillér

1963. ÁPRILIS 8.

Dr. Kardos Géza miniszterhelyettes az ipar átszervezéséről nyilatkozik

Napjaink egyik legfontosabb gazdaságpolitikai kérdése az ipar irányításának most folyó átszervezése. Lapunk felkérte Dr. Kardos Géza pénzügyi-

miniszter-helyettes elvtársat, hogy beszéljen az átszervezés lényegéről, céljáról és az ezzel kapcsolatban felmerülő problémákról.

gében ugyanazt a munkát végzi és ezért nem csökken a keresete. Akik pedig alacsonyabb beosztásba kerülnek,

személyi pótlékként megkapják a régi és az új fizetésük közötti különbözetet.

Melyek azok a tényezők, amelyek alapján szükségessé vált az iparirányítás átszervezése?

A szocializmus építésének jelenlegi szakaszán alapvető célunk a gazdaságvezetés színvonalának emelése, minél hatékonyabb vezetési módszer kialakítása. Ennek részét képezi a termelés irányításának és szervezésének továbbfejlesztése.

A felszabadulás után nagyobb vállalatok létrehozása mellett sok kisebb vállalat is létrejött. Az ipar szervezetében megvalósítandó változások egyik főformája a kis ter-

melőert képviselő vállalatok egyesítése, ami hozzájárul a népgazdasági eszközök hatékonyabb felszereléséhez, a műszaki színvonal emeléséhez és a gazdaságosság fokozásához, elősegíti a termelőerők valóságos koncentrációját. A probléma természetéből következő, hogy kezdetben csak jogi összevonásról beszélhetünk és ezután kerül sor folyamatosan az érdemi átalakításra, arra, hogy az összevont vállalatok valóban egy gazdasági egységet képezzenek.

Mi valósult meg eddig a tervekben?

— Ez év január elsején száz vállalatot egyesítettek, amely az érdekelt minisztériumokhoz tartozó vállalatok 14 százalékát érintette. Az 1958-tól 1962-ig terjedő időszakban 290 vállalatot 116 nagyobb vállalattá vontak össze. Az átszervezés a továbbiakban is fokozatosan történik. Az időpontok: április 1, július 1, majd

december 31-vel zárul a vállalatok összevonásának folyamata.

Az ipari minisztériumok átszervezése az év végéig történik meg. A miniszter és helyettese ezután általában nem meghatározott fősztályokat irányítanak, hanem az összes megmaradó fősztállyal kapcsolatban állnak majd.

Milyen változtatásokat igényel az átszervezés az anyagi érdekeltég terén?

— Az anyagi érdekeltég alapja a kialakuló ipari nagyvállalat, illetve tröszt vállalatok lesznek. Az egységes vállalattá történő átalakulás átmeneti időszakban biztosítjuk, hogy a jól teljesítő gyáregységek akkor is részesüljenek jutalomban, ha a vállalat egészében nem jutna nyereségresze-

desedéshez. A tröszt-formánál a vállalat az alap, azonban bizonyos központi feladatoknál az egész tröszt lesz érdekelt.

A prémiumkeret nagyobb részével a vállalat vezetősége rendelkezik, a központosítást enyhíteni kívánjuk ezen a területen is.

Mit várhatunk az átszervezéstől, ez milyen új feladatokat vet fel?

— Meggyőződésem, hogy az átszervezések feltétlenül növelik a gazdasági munka hatékonyságát. Szeretném megemlíteni, hogy a tervek szerint a vezetés megújításával összefüggő egyes átszervezésekre az építőiparban, a közlekedésben és a mezőgazdaságban is sor kerül.

Megemlítem még, hogy az átszervezések végrehajtásával párhuzamosan feladatul tűztük ki a gazdasági mechanizmus

komplex vizsgálatát, amely a tervezési módszerektől a pénzügyi konstrukcióig vizsgálja a jelenlegi mechanizmusok továbbfejlesztésének lehetőségeit. Ebbe a munkába széles körben bekapcsoljuk a tudomány és a gyakorlat szakembereit, és az a törekvésünk, hogy a legeredményesebb megoldásokra tegyünk javaslatot — fejezte be nyilatkozatát Kardos elvtárs.

Izsák Péter — Vértés Gábor

Mi volt eddig az irányítás fő jellemzője, és ez mennyiben változik meg?

Az iparvállalatokat eddig általában nem közvetlenül a minisztérium, hanem az annak alárendelt igazgatóságok irányították. Az új, általános irányelv: a második lépcsőnek az igazgatóságoknak a kiküldetése. Ezzel kívánjuk közvetlenebbé tenni az ipar irányítását, a vállalatok önállóságának növelése mellett. A gyakorlatban két fő formában

történik az igazgatóságok alá tartozó vállalatok összevonása. Egy részük úgynevezett ipari nagyvállalat lesz, ahol az összevonásra kerülő vállalatok egy vállalatba olvadnak, s az új vállalat gyáregységei, telephelyei lesznek. Néhány területen trösztök alakulnak, amelyben a vállalatok megtartják jogi önállóságukat.

Az utóbbi forma hoz-e különbséget az igazgatósághoz képest?

— Feltétlenül, ugyanis a tröszt ellát bizonyos központi feladatokat is (pl. közös anyagbeszerzés, értékesítés, stb.) és

ez a forma rugalmasabb módszerek alkalmazását teszi lehetővé, az igazgatósággal szemben.

Hogyan érinti az átszervezés a létszám nagyságát és összetételét, valamint a személyi problémákat?

— Az előbb elmondottak következtében csökkennek a minisztériumi létszámok, mivel általában csak az elvi fősztályok maradnak meg. Az átszervezés nem eredményezhet létszámemelkedést, sőt végső soron adminisztratív létszámcsökkenéssel jár. Például a tröszt a központosított feladatok ellátására csak saját vállalataitól vonhat el munkatérőket. A minisztériumok lét-

számának csökkenésével lehetőség nyílik a színvonal növelésére, a megmaradó fősztályok magasabb minőségű munkájának biztosítására.

Az új vezetők kiválasztásánál a rátermettség a döntő. Képzett, tapasztalt, igazgatók kerülnek a nagyvállalatok, trösztök élére és a minisztériumokban is a legjobbak maradnak.

Hogyan befolyásolja az átszervezés a fizetéseket?

Arra törekszünk, hogy a fizetések lehetőleg változatlanok maradjanak. Ha például a

vállalat igazgatójából az összevont nagyvállalatban gyáregységvezető lesz, lényeg-

Társadalmi munkában

Az SZTK adminisztratív nyilvántartásának iratait 250 hallgatónk segített rendszerezni és átírni új kartonokra március 31-én, a 301-es előadóban.

A KGST legutóbbi, XVII. ülészaka magyar kezdeményezés alapján elhatározta, hogy létrehozza az európai népi demokratikus országok (az itteni vasútvonalak nyomtávolsága egységesen 1435 mm), közös tehervagon-parkját. Az érdekelt országok ez év július 1-ig megkötik a szerződést, és 1964. január 1-től már több tízezer fedett és nyitott tehervagon, oldalán a közösség jelzésével, vesz részt a forgalomban. A kérdés jogos, vajon milyen előny származik az intézkedésből?

Aki figyelmesen szemügyre veszi tehervonatainkat, annak bizonyára feltűnik, hogy a külföldi jelzéssel ellátott kocsik között feltűnően sok az üres. Atlasz forgalommal számolva naponta rendszeresen 6000–8000 külföldi kocsi tartózkodik hazai vonalainkon. Magyar vasúti szakemberek kiszámították, hogy ebből nem kevesebb, mint 3200 üresen „furikázik”. A baráti országokban sem jobb a helyzet, náluk is körülbelül a külföldi kocsik 40 százaléka

üresen fut

Minden ország ugyanis — többnyire tehervagonjában — átrakás, kezelés nélkül szállítja exporttermékeit külföldre, s a vagonokat igen gyakran üresen kapja vissza. Képzelnék csak el: az NDK árut szállít Bulgáriának s onnan a vagon több országát üresen tér vissza. Sok veszteség származik ebből, hiszen nem használjuk ki az amúgy is szűkös vagonparkunkat (egy

A kommunista világgazdaságról

Milyen gazdasági előnyökkel jár a közös vagonpark?

nyitott tehervagon beruházási költsége 150 ezer forint), s az üres kocsik ezrelék feleslegesen terhelik a vasúti pályát, lassítják az áruforgalmat.

Bármilyen furcsán is hangzik, nem gondatlanságról van szó, sőt a vasúti szervek az ország érdekeit messzemenően képviselik, amikor — a külföldi kocsikat kiürítésük után azonnal visszairányítják a tulajdonos országba. Ha ugyanis nem ezt tennék, s nem igyekeznének a legrövidebb úton „megszabadulni” a külföldi kocsiktól, minden nap kétszázalékos veszteséget szenvedne a nemzetközi forgalmának megfelelő arányban — meghatározott számú tehervagont bocsát a nemzetközi vasúti szervezet rendelkezésére. Hazánk az elképzelések szerint 12–14 ezer kocsiat visz a közösségbe.

Előreláthatólag 1964-től a szervezet tagországi annyi közösségi kocsiat használhatunk hazai vonalainkon, teljesen díjtalanul és függetlenül attól, hogy mely országból származik a

Hazánk felszabadulásának 18. évfordulóján

(Foto Dányi Pál)

Irodalmi-publicisztikai pályázat

Lapunk szerkesztősége a lap színvonalának emelése érdekében irodalmi-publicisztikai pályázatot hirdet az alábbi témákból:

- 1) Az egyetemi élet eseményei, problémái, epizódjai stb.
- 2) A fiatalok erkölcsi magatartásával, nézeteivel kapcsolatos kérdések.
- 3) A közgazdász hivatása, helye a társadalomban, szerepe a munkahelyén.

A fenti témákat novella, riport, és publicisztika formájában lehet feldolgozni. (Terjedelemben legfeljebb tíz normál gépelt oldal lehet.)

A pályázat április 10-én indul. A beküldött művek közül a jobbakat folyamatosan közöljük lapunkban. A pályázatot november 30-án zárjuk. Értékelés december 10-ig.

A megjelölt három témakör mindegyikében a következő díjakat tűzzük ki:

- I. díj: 500 forint
- II. díj: 300 forint
- III. díj: 200 forint.

jön át hozzánk Lőkősházán mi megrakhatjuk gabonával, a gabonát onnan továbbíthatják az orosházi malomba, ahonnan viszont lisztet küldhetnek fel a fővárosba, és így tovább.

A közös kocsipark legfőbb szerve a tagállamok vasúti vezetőiből alakult Ügyvezető Tanács, amely elvi kérdésekben hoz határozatokat. Végrehajtó szerve pedig a központi iroda, amely Prágában székel majd. Ez lesz tulajdonképpen a nemzetközi vasúti szervezet diszpécserirodája, amelynek munkatársai — a tagországek vasúti szakemberei — naponta nyilvántartják, melyik államban mennyi kocsi tartózkodik, intézkednek a kocsik mozgatásáról, újraelosztásáról s a kocsiszállítási díjak kiegyenlítéséről.

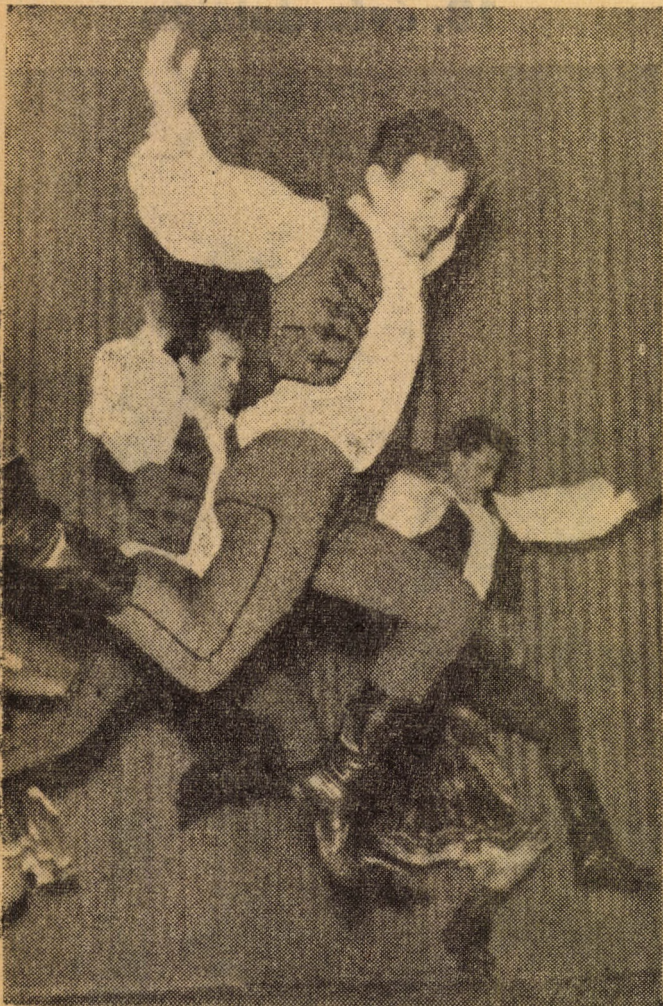
A hazai vasúti szakemberek becslése szerint, ha a vagonközösség létrehozásával a jelenlegi 40 százalékos üres futást szerényen számolva, csak egynegyedével sikerül is leosztani — magyar önköltségi tarifákat alapul véve —, a tagállamok

félmilliárd forintot

takaríthatnak meg évente. Ez az összeg már kb. 3000 új nyitott tehervagon beszerzését teszi lehetővé. Ezek után nem nehéz belátni, milyen nagy gazdasági jelentősége van ennek az egyetlen KGST-határozatnak.

Kovács József

Tavaszi csokor

címmel egyetemünk néptáncgyűjtése, a népi zenekar, az énekkar és a jazz-zenekar adott műsort az aulában. A műsor ügyes összeállítása csak fokozta az együttesek sikerét, amelyet a közönség nagy tapsa jelzett.

Jégsapon fénycsillám

címmel a mai szovjet lírából kaptunk ízelítőt a Makarenko utcai kollégiumban rendezett irodalmi esten. Kellemes meglepetés volt az eredeti rendezői ötlet, hogy a színpadon egy baráti társaság éppen a mai szovjet líráról beszélget s mindenki előadja az általa ismert Jevtusenko-, Vinokurov-, Dolmatovszkij- vagy Voznyeszenszkij-verset. A szereplők kezdeti merevségét hamarosan maguk a versek oldották fel. Hiányosságként említjük, hogy az előadott versek kizárólag a megjelent kötetre korlátozódtak, más költők, pl. Ahmaddin verseiből egyet sem hallottunk, bár különböző hazai lapokban már megjelentek. A versek előadását még tovább finomíthatnák volna. Az utolsó szám: Rozsgyesztvenszkij Requiemje igazi élményt jelentett. Ez a mű kiemelkedett a többi közül, művészi színvonalában is, és előadása (a jól kiválasztott zenével) méltán aratott sikert.

— só —

MI VÁR RÁNK?

Mint ismeretes, amíg a kongresszusi anyag feldolgozása folyt, a tanszékek nem íratok zárthelyit. Ezek megírását április első felére halasztották. Kérdés: nem vezet-e ez zárthelyi dömpinghez, nem kell-e rövid idő alatt olyan mennyiségű zárthelyit írni, amely esetleg károsan befolyásolná azok eredményét?

Ime a válaszok:

Első évfolyam általános szak: Matematikából, orosz-ból, valamint gazdaságföldrajzból várható zh. Csak a matematika idejét tudjuk pontosan, de a másik kettőt is megírjuk hó közepéig.

Második évfolyam külker. szak: Könyvvitel, matematika, orosz, választott nyelv, statisztika. Az öt zárthelyit kb. két hét alatt kell megírni. Olyan is lesz, hogy két egymást követő nap kerül sor két nehéz írásbeli dolgozatra. Már a múlt félévben is kértük a zárthelyik ésszerű elosztását, de most sem tapasztalunk semmi változást.

Harmadik évfolyam ipar szak: Másfél hónapunk van az üzemi gyakorlatig, ezalatt

két statisztika és ipargazdaságtan, valamint nyelvi zárthelyit fogunk írni. Könyvvitelből még nem tudjuk, hogy két dolgozatot írunk-e, s hogy matematikából írunk-e egyáltalán. Az időpontok sürűn követik egymást. A két statisztikából az egyiket, a hallgatók kifejezett kérésére, előbbre hozták és már megírtuk.

A dékáni hivataloknál is érdeklődtem. Az általános karon elmondották, hogy nem minden tanszék adja le a zárthelyik időpontját. Jelenleg nem is tudjuk megvalósítani azok koordinálását. Az ipar karon valamivel többet tudtam meg, két zárthelyinél többet nem engednek egy héten. Ez a helyzet a kereskedelmi karon is.

Zárthelyi dömping tehát van. A dékáni hivatalok igyekeznek gátat vetni ennek, bár ez nem mindig rajtuk múlik. Véleményünk szerint nem jó, hogy mindössze két-három-hetes időszakra zsúfolódik össze a félév szinte valamennyi zárthelyije. A tanszékek és a dékáni hivatalok együttműködése szükséges ahhoz, hogy hosszabb időre előre koordinálják a zárthelyi dolgozatok időpontját.

Váradi György

A HÁZBÓL JELENTJÜK

A végzős pénzügyszakos hallgatók abban a szerencsés helyzetben voltak, hogy részt vehettek az országgyűlés legutóbbi ülésén. Meghallgattuk a pénzügyminiszteri expozét és a költségvetési vitát.

Bizonyos értelemben várakozásunkat felülmúlta az, amit tapasztaltunk, bizalommal töltött el bennünket, hogy képviselőnk milyen élénk, sokszor derűs, máskor felháborodott hangulatban végzik munkáját. Eredményeink biztató tudata töltött el mindenkit, ezekről aztán ezért viszonylag kevés szó hangzott el, annál több arról, hogy mit, hogyan kellene csinálni — no és nem utolsósorban a hibákról.

Eppen igazán letagadhatatlan eredményeink teszik a hibákat különösen bosszantókká. Mert valóban igaz, csak az tévedhet, aki dolgozik. De a szélcsatorna kukoricagöré és „társai” nem tévedések, hanem csalások. És semmi sem menti azok felelősségét sem, akik három nap alatt összedülő istállókat építenek — természetesen drága pénzért —, vagy akik engedélyezik a tervezett két-háromszorosába kerülő, két-háromszoros idő alatt elkészülő beruházások kivitelezését; amelyről esetleg — ráadásul — később derül ki, hogy nincs is rá szükség, sőt, se rendeltetésnek megfelelően, se más módon nem is hasznosítható. Az egyik képviselő a magyar ipar szegényeként beszélt egyik kom-

bájnunkról, mások pedig mezőgazdasági állóeszközökről beszéltek abban az értelemben, hogy olyan gépekről van szó, amelyek különböző hibák, pót- és tartalékalkatrészek hiánya miatt váltak „álló”-eszközökké.

Sok szó hangzott el oktatóink fejlesztéséről. Különösen a mezőgazdasági oktatás állt a viták középpontjában, és ez érthető is, ha figyelembe vesszük, hogy jelenleg népgazdaságunk kulcskérdése a mezőgazdaság.

A hozzászólások a költségvetésnek majd minden tételét érintették. Sok új képviselő mondta el szűzbeszédét. Ugy látszik, nemcsak minket, hallgatóságot „gyötört” a kérdés, hanem a tapasztalatlanabb képviselőket is, mert egyikük megkérdezte:

— Jó, jó, hogy mi itt elmondjuk véleményünket, javaslatokat teszünk, de vajon mi lesz ezek sorsa, az „Olimpuszon” ülök meghallják-e? — és itt jelentőségteljes pillantást vetett a miniszterek széksora felé.

Számos ehhez hasonló, formájában vidám, tartalmában nagyon is komoly mozzanattal tette könnyedebbé a hangulatot. Jól éreztük magunkat. Az egész hasznos volt és izgalmas, hasznos, mert az államvizsga előtt két hónap alatt végre megfogható kapcsolatba kerülünk a költségvetéssel, izgalmas, mert minduntalan úgy éreztük, hogy ami itt történik, az a mi pénztárcánkat is érinti.

Gaal Gyula

Kellemeget a hasznossal JÓ ALKALOM A NYELVTANULÁSRA

Klubdelután Német nyelvi kör az MSZBT rendezésében

A legutóbbi Barátság Háza-beli orosz nyelvű összejövetelt az elmúlt héten ismét nagy sikerű klubdelután követte. Szovjet fiatalokból álló turistacsoport látogatott el egyetemünk, s elsősorban a külkereskedelmi szakos hallgatók éltek az alkalommal, hogy ily módon is tökéletesíthessék orosz tudásukat.

Perceken belül feloldódott a hangulat, s közvetlen beszélgetés kezdődött. Ennek nemcsak mi örültünk, hanem vendégeink is. Előzőleg Debrecenben tettek látogatást, ahol bizony csak egy-egy ember törté az orosz, s itt, mint ahogy mondták „Vszje harasogavarit po-ruszkii”! Érthető, hogy nagy büszkeséggel nyugtáztuk a hízelgő — talán egy kicsit elnéző — kijelentésüket.

A fenti megállapítás olyan lelkesedést váltott ki, hogy a jó zene ellenére is alig-alig táncoltunk, inkább beszélgettünk, egyetemünk, napi problémáinkról, meséltünk egymásnak.

A delután folyamán egy nagyon kedves eset is történt. Egyik első éves hallgatónk kérésre elkészített, s mikor megérkezett, a társalgás már járásban volt. Odalépett egy beszélgető csoporthoz, és kiszemelt egy csinos, szőke kislányt, akivel rövidesen beszélgetni kezdett, feltételezve magában, hogy a kislány orosz. Az első néhány mondatból kiderült, hogy a lány egyetemünk másodéves hallgatója, aki szintén szentül meg volt győződve, hogy hösnünk a szovjet turistacsoport tagja. A fiatalember nem akart illúzióromboló lenni, nem világosított fel a kislányt. Sőt! Elmesélte, hogy egy kiievi szappangyár ifjú munkása, s áradozott fővárosunk szépségéről.

A kedves hazugság azt hiszem megbocsátható, de mi lesz, ha a folyosón szembe-találkoznak...

— brüll —

Kérdések és válaszok a menzáról

1. Milyennek találja a mai ebédet? (1963. április 2. kedd). Menü: I. karalábéleves, sárgaborsófőzelék, vagdalt hússal. Menü: II. karalábéleves, pörkölt tarhonyával. Linzer.

- 2. Általában milyennek tartja a menzai étkeztetést?
- 3. Szokott-e ebéd után pótlást vásárolni?
- 4. A menzajegyet veszi vagy ingyen kapja?
- 5. Van-e egyéb megjegyzése a menzai étkeztetésről?

Ezeket a kérdéseket tettük fel harminc, találmára kiválasztott embernek. Válaszaikat a következőkben összegyűjtük:

1.

A karalábéleveset egyöntetűen mindenki rossznak találta. A borsófőzelék és fasírt jó volt — a pörkölt mócsingos. A süteményt többen száraznak találták.

2.

— Első félévben elégedett voltam. Most kevésbé — mondja egy elsőéves általános szakos lány. — Nem kedvelem a húst, és itt mindig hús van, teszta legfeljebb csak kevés, harmadik fogásnak.

— Sok kivételt valót találok az étkeztesben. Hasonló összegért jobb lehetne. Az elkészítési móddal is baj van néha — felel a kérdésre a másodéves ipar szakos egyik hallgatója. Ehhez csatlakozik a megkérdezett elsőéves pénzügy szakos kislány véleményét: — Nem vagyok válogatós, de etetlenség miatt néha bosszúságot okoz az étel, ahelyett, hogy étvágyamat csillapítaná. Az sem érdektelen, hogy a választék-ból az egyik már az első turnusban elfogy — s aztán már csak egyféle van. — A sülteket általában etetlenség — fejti ki véleményét egy negyedéves iparszakos. — Ha már csinálnak valamit, akkor rendesen készítsék el. Sokszor kifogásolható a krumpli minősége. Nemcsak fagyott, hanem zsírtalan is. Különösen rossz a krumplileves vagy hamisgulyás. — Szintén nem túl hízelgő véleményt hallottunk négy negyedéves belkereskedelmi szakos hallgatótól: — Sokszor az az érzésünk, a borsót vagy másmilyen zöldséget csak azért keverik a körébe, hogy ne kelljen savanyúságot adni. Nyolc forintért jobb is lehetne — különösen a szom-

bati ebédek rosszak. Erre a kollégiumban is mindenki panaszkodik. Múlt szombaton például olyan sok szalakált tettek a tesztába, hogy csipite az étkezők torkát. Azt is szóval kell tenni, hogy a régebbi, hatforintos ebéd nem sokkal különbözött a mostanától. Ez a kis sütemény nem éri meg a két forint többletet.

— Nekem a mennyiség elég — mondja egy elsőéves, általános szakos lány — de kifogásolom, hogy nagyon sok a pörkölt, és az étel minősége néha nem kielégítő. Tegnap például teljesen nyers volt a káposzta.

Egy kérdéses lenne: Miért nem lehet a menza oldalon 8 forintért ugyanolyan jól étkezni, mint az a la carte-n?

3.

Pótlást általában mindenki vesz, a lányok süteményt, a fiúk pedig húsfelet — természetesen, ha anyagi helyzetük engedi.

4.

A megkérdezettek az ebédjegyét ingyen kapják — három ember vásárolja. Bár nem értünk egyet azzal, hogy a segítségül adott ingyen menzajegyet a hallgatók egymás között eladják — de talán az értéket jól közelíti meg az az ár, ami ezen a cserepiacon kialakult. Az egész havi ebédjegy ára 180 forint, tehát a hallgatók szerint darabonként 6 forintot ér az ebédjegy.

5.

Elég koszosak a tálcák, az evőeszközök nedvesek és zsírosak, kellemetlen hozzáérni, a poharak már a második turnusban elfogynak. Ilyenkor már mindenért szalagálni kell, Törött edényekben tálnak — bár ez hatóságilag tilos, met nem lehet tisztán tartani. Kulturálatlan a környezet.

Bagatell?

Gondolom, az alábbiakban közreadott két kis epizód „hösei” fognak majd leghevesebben méltatlankodni, ha „túl nagy feneket kerítnek” számukra valószerűleg jelentéktelen dolgoknak. Nem ringatom magam olyan illúziókkal, hogy néhány mondat erejével el tudok velük olyasmit fogadtatni, amitől, a jelekből ítélve, nagyon távol állnak, s amit az élet mind ez ideig nem tudott nekik megtanítani, de a levonható tanulság arra készíti az embert, hogy ne menjen el szótlannul ilyesmivel.

Március végén került sor az Új Írás munkatársával rendezett népszerű irodalmi találkozók legutóbbi vitéstjére. Az aulában levő hirdetőtábla előre jelezte az eseményt egészen a kérdéses napig. Akkor ugyanis egy „szellemes jóakaró” aprólékos gonddal elmaszatalta a hirdetmény néhány adatát. Nem nagyon, csak annyira, hogy ne lehessen kivenni, melyik napon, hány órákor és melyik teremben lesz megtartva az irodalmi est. Nem tartom érdemesnek találgatni, milyen indítók vezették e nemes tette. Rejtőzhet az eset mögött egy elkényeztetett „gyerek” idétlen szórakozása éppúgy, mint izelítő darabka valaki fásult nihilizmusából. Megnyugtath-

tom az illetőt, hogy este fél hétkor a tábla körül bosszankodva áldogoló csoport gondolatai e hotálványban levő ténny nem éppen az ő megdézseülésére szolgáló feltételezésekkel helyettesítették.

A másik eset ugyancsak a közelmúltban, a menza történet meg. Ami történt, sajnós, egyébként is „történni szokott”, de azáltal, hogy a menza személyzete észrevette, papírra kívánczó eset lett belőle. A humanitás kedvéért ezúttal is „névtelen hösnünk” éppen üres üvegeket rakott aktatáskájába, amikor rajtakapták. Azután — s ez még becsülhető benne — bevallotta, hogy több kollégájával együtt, rendszeres pénzforrásnak tekintették az akkor még betét nélküli üvegeket. Vajon miért tették? Talán nehéz anyagi helyzetük miatt? Öltözökösök után ítélve, aligha. Meg azután, akik mostoha körülmények között tanulnak, rendszerint munkával igyekeznek pénzt szerezni, nem pedig így, meglőpva azokat a dolgozókat, akiknek el kell számolni az üvegekkel.

Nem tagadom, vannak sokkal fontosabb problémák is. Amit leírtam, nem akarom valódi jelentősége fölé emelni.

De azért nem árt kisé elgondolkodni rajta...

F. P.

Kitüntetések április 4. alkalmából

Forgács Tibort a munkásörseben végzett tevékenységéért Szolgálati Erdeméremmel tüntették ki.

Pusztaházi István Szocialista Kultúráért jelvényt kapott munkája elismeréseként.

A Közgazdasági Társaság

választmánya 1963. március 29-én tartott ülését a Társaság elnöke DR. VAJDA IMRÉ, egyetemünk tanárát, társelnökké Dr. Ajtai Miklóst, az Országos Terhivatal elnökét, főtitkárrá Garamvölgyi Károly pénzügyminiszterhelyettest választotta. Dr. Ajtai Miklós, aki a társaság újjaalakítása óta az elnöki tisztelet betöltötte, egyébirányú nagy elfoglaltságára való tekintettel kérte felmentését elnöki tisztségétől.

Oktatói változások

Káplár József elvtárs az MSZMP Központi Bizottsága államgazdasági osztályának munkatársa lett. Káplár elvtárs eddig a külkereskedelmi tanszék adjunktusaként dolgozott egyetemünkön. Új munkakörében eredményes munkát kívánunk.

Egyetemi tanácsülés

Az ötéves perspektivikus tantervet vitatta meg az egyetemi tanácsülés április 2-án.

Bankett, ballagás, bizonytalanság

Más egyetemeken nagy hagyomány van a ballagásnak, nálunk az elmúlt években rendszeressé vált a negyedéves műsoros búcsúbankettje. Az idei végzősök között elég nagy vihart váltott ki a bankett és a ballagás szervezése, az ellenérvek és a támogatók indokai sokszor harsogó vitában keveredtek össze. — A ballagás kollektív giccs. Nem szeretem az ilyen érzélgős dolgokat! — mondja az egyik fél. — Szépe befejezés volna. Jó lenne a szülők miatt is — érvel a másik párt, amely körülbelül ugyanolyan erős.

Végül is, szinte egyöntetű véleményként alakult ki, hogy az aula helyett inkább szakonként külön-külön rendezze meg mindenki a búcsúösszejövetelt, hiszen a szülők amúgyis alig-alig ismernek valakit fiuk vagy lányuk évfolyamtársai közül, s amúgyis, leginkább azoknak érzi jól magát az ember, akikkel valóban együtt töltötte egyetemi éveinek javát. A ballagás ellen sokan azért emeltek szót, mert tavaly, az első alkalommal elég rosszszul, kényszeredetten sikerült. Voltak olyanok, akik azzal az ötlettel álltak elő, hogy rendezzék inkább ünnepélyes diplomakiosztást. Ez az elképzelés megvalósíthatatlan, hiszen legkorábban augusztus elején, az összes államvizsgák letétele, befejezése után kerülhetne rá sor, akkor, amikor sok vidéki végzős már elutazott, sokan már dolgozni kezdenek.

Jelenleg — mondhatni pihenésükben — szinte teljes a csönd. A negyedéves iparkari KISZ-vezetőség a kultúrosztályra és a KISZ-bizottságra hivatkozik, arra vár, hogy azok intézkedjenek; az általános karosok közül „senki nem tud semmit”. Van, aki idegesen kapkod, szervezni akar, akadnak szép számmal, akik előre kijelentik, hogy ha lesz is ballagás vagy bankett, akkor sem mennek el.

A KISZ-bizottság eredetileg nagyszabású búcsúztatást akart szervezni. — Nagyon liberálisnak fogjuk fel az egészet, hiszen zsebre menő dologról van szó, s amúgyis

Az elmúlt hetekben egyetemünk hallgatói feldolgozták pártunk VIII. kongresszusának anyagát. A kongresszusi szemináriumok tapasztalatairól kértünk tájékoztatást dr. Palánkai Tibor elvtárostól, a KISZ vb agitprop-titkáráról. A kongresszus anyagának feldolgozása négy szemináriumi foglalkozás keretében belül történt. Az egyes szemináriumok más és más témakörrel foglalkoztak.

A látogatottság kielégítőnek bizonyult, bár sok hallgató úgy fogta fel, hogy egyről a négy közül nyugodtan hiányozhat. Ami a felkészültséget illeti, ez már némi kívánnivalót hagy maga után. Nagyon sok hallgató csak átfutotta a kiadott irodalmat, nem mélyedt el, nem gondolta át a problémákat. Néhány szót az aktivitásról. A hallgatóknak körülbelül a fele vesz részt aktívan a vitákban. Még az egyes, mindenkit közvetlenül érintő kérdések esetében is akadnak olyan hallgatók, akik alig kapcsolódnak be a vitába. Mindenesetre nagy pozitívum, hogy a kérdéseket nyíltan, őszintén tették fel.

A hallgatók tájékozottsága
nincs egyszinten. Nagy eltérés mutatkozik a különböző csoportok között. Vannak olyan csoportok, ahol alapvető fogalmakkal sincsenek tisztában. Itt van például a KGST. Az egyik csoportban sokat hallottak, olvastak róla, de alapjában, összefüggésben mégsem látják jelentőségét. Ugyanez elmondható a külpolitikai tájékozottságról is. Itt is inkább

és a különböző, modern irányzatok elemzése. S itt kell megemlítenünk, hogy a hallgatók általános műveltsége, művészetek terén való jártassága és főleg érdeklődése a korábbi évekhez viszonyítva, javult. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy ezen a szemináriumon olyan heves vita alakult ki, a zene, a képzőművészet, a színház, a film fejlődési irányáról, hogy sok helyen a kétórás szemináriumi foglalkozások sem bizonyultak elegendőnek. Hallhattunk például érdekes megállapítást: a szocialista ifjú művészek nevelésére nincsenek oktatóink. Kétségtelen, vannak élő nagyjaink, akik valóban művészi képességek alkotni, de az új, szocialista művészet nevelését nem látjuk biztosítottak. Összehasonlítással: Solohovhoz hasonlítható, aki valóban a fiatal szovjet művészek nevelője, nálunk nincs. A hallgatók általában nem igénylik az absztrakt művészetet. S hogy miért? Mert nem mond semmit. Ugyanakkor számos hallgatónak az volt a véleménye, hogy nem szabad egy síflusiránnyal szemben sem

az összefüggések fel nem ismerésével van baj.

A szemináriumvezetők tapasztalata szerint bizonyos témakörök különösen vitatottak voltak. Ezekről szeretnénk még néhány szót szólni.

Először is az említett KGST-probléma. Sokan nem ismerik fel a KGST jelentőségét. Ezt bizonyítják például a következő kérdések. Mit adunk a Szovjetunió-nak az alumíniumgyegetmény fejében? Mennyire számít parancsnak az egyes országokra kitűzött feladat? Nem értik sokan, hogy itt olyan együttműködésről van szó, amelyen mindégik fél nyer, és nem arról, hogy ha egy ország az együttműködésből bizonyos téren nyer valamit, ugyanakkor valamely másiknak szükségszerűen veszítenie és károsodnia is kell.

Vitatott kérdés a hallgatók körében napjaink fontos gazdasági kérdése, a trösztösítés is.

A harmadik szeminárium anyagát képezte — többek között —

a szocialista realizmus

és a különböző, modern irányzatok elemzése. S itt kell megemlítenünk, hogy a hallgatók általános műveltsége, művészetek terén való jártassága és főleg érdeklődése a korábbi évekhez viszonyítva, javult. Mi sem bizonyítja ezt jobban, mint az, hogy ezen a szemináriumon olyan heves vita alakult ki, a zene, a képzőművészet, a színház, a film fejlődési irányáról, hogy sok helyen a kétórás szemináriumi foglalkozások sem bizonyultak elegendőnek. Hallhattunk például érdekes megállapítást: a szocialista ifjú művészek nevelésére nincsenek oktatóink. Kétségtelen, vannak élő nagyjaink, akik valóban művészi képességek alkotni, de az új, szocialista művészet nevelését nem látjuk biztosítottak. Összehasonlítással: Solohovhoz hasonlítható, aki valóban a fiatal szovjet művészek nevelője, nálunk nincs.

A hallgatók általában nem igénylik az absztrakt művészetet. S hogy miért? Mert nem mond semmit. Ugyanakkor számos hallgatónak az volt a véleménye, hogy nem szabad egy síflusiránnyal szemben sem

„Rázós” tárgy:

a népgazdaság tervezése

A múlt félévben, ha két negyedéves találkoztunk, gyakran hangzott el a következő párbeszéd:

— Miből vizsgálód?
— Terveből.
— Hű, az rázós lesz.

Negyedévesekkel való beszélgetéseink alapján ezen cikk keretében próbáljuk magyarázatát keresni annak, miért „rázós” a népgazdterv.

Nézzük talán először a könyvet. Terjedelme 650 oldal, de többek állítása szerint nyugodtan szorozhatnánk ezt a 650-et kettővel, ennyi lenne oldalszáma „normális” nehézségű anyagból. Az anyag elég nehéz, erre már az előadók is többször felhívták a hallgatók figyelmét. Maga a könyv, mint szakkönyv jó, sőt első olvasásra a figyelmet is felkelti, de tanulni annál nehezebb. Az egyes fejezetek, s így maga a könyv is túl terjedelmes, három fejezet kivételével az embernek olyan érzése támad, hogy a szerzői kollektíva tartani akarta a 35–45 fejezetenkénti oldal-számot. Problematikus az is, hogy egyes hallgatók eltérést vélnek felfedezni az ágazati gazdaságtanokban (ipar, kereskedelem) tanultak és a népgazdaság tervezése fejezetei között. Nem könnyíti meg a tanulást, hogy a könyvben terjedős magyarázatok és hosszú, pontokba szedett felsorolások változtatják egymást.

Felmerül még egy kérdés. Külkereskedelmi szakosoktól hallottuk a következő passzst: „Könyvük nektek (mármtint a más szakosoknak), ti más

adminisztratív módon felépíteni, minden haladó művészeti irányzatnak létjogosultságot kell adni. Helytelenítik a szocialista-realista ábrázolásmód merev értelmezését. A modern, nyugati formák egyik-másika is válhat a szocialista tartalom kifejezési formájává, vagy elvezethet az ennek megfelelő forma kialakulásához.

Időben a harmadik szemináriumi anyag feldolgozásával esett egybe Hruscsov elvtárs beszéde a művészetekről. Így a téma, érthetően, még aktuálisabbá vált.

Szintén nagy vitát kiváltó kérdés volt a napirenden levő

oktatási reform és az új felvételi rendszer

Az új felvételi rendszerrel kapcsolatban bizonyos aggodalmak tapasztalhatók. Egyrészt a munkás- és parasztfiatalok háttérbe szorulásáról, másrészt pedig — ezzel ellentétben — attól tartanak, hogy gyakorlatilag még sokszor nem fogják figyelembe venni a származás szerinti megkülönböztetés eltörlését. Az új felvételi rendszerrel kapcsolatban is számos javaslat hangzott el.

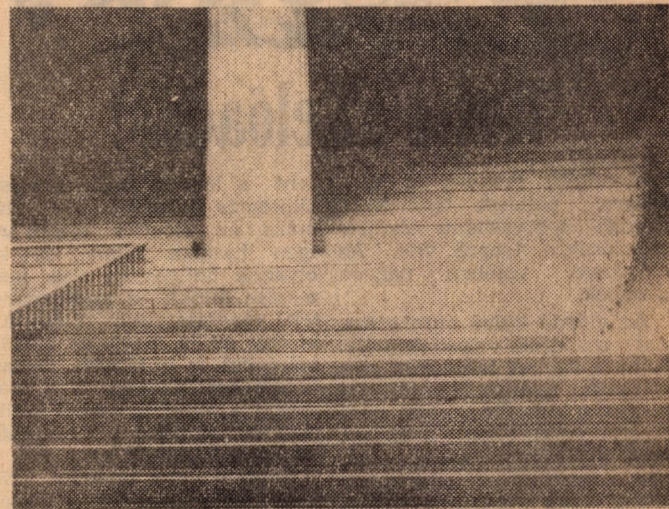
Sok szemináriumon került sor az oktatási, s természetesen az egyetemi oktatási rendszer megvitatására. Sokan kifejezték azt a véleményüket, hogy a jelenlegi oktatási rendszer sem elméletileg, sem gyakorlatilag nem elég korszerű, és nem felel meg társadalmunk növekvő igényeinek.

Az egyik szemináriumi csoportban olyan probléma merült fel, amely sokakat érint, s amellyel foglalkozni kell: A kongresszus meghatározta az előttünk álló gazdasági feladatokat, s e feladatok valóban lelkesítőek. Mikor azonban a közgazdász hallgatóban felmerül a feladatok realizálásának problémája, nem tudja, hogy milyen szerepet kell betöltenie a feladatok megoldásában.

Mint látható, kongresszusi szemináriumaink eredményesek, hasznosak voltak. Lehetőséget nyújtottak a hallgatóknak, hogy megismerjék, megvitassák és ezen keresztül magukévá tegyék pártunk terveit, célkitűzéseit, feladatait. S hallgatóink éltek e lehetőséggel...

Brüll Mária

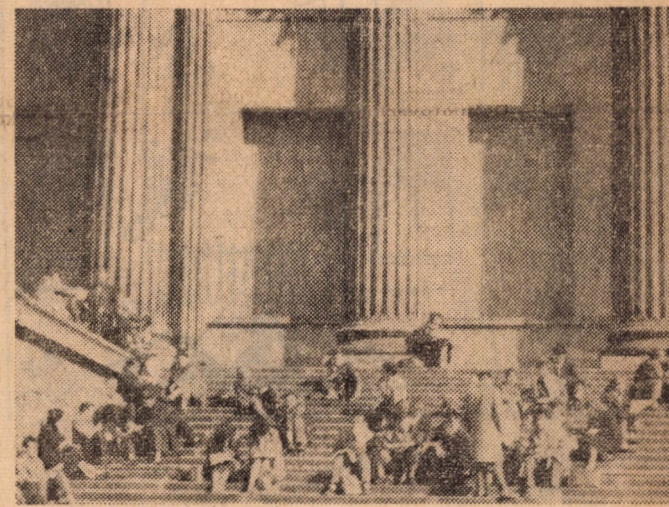
Tavaszi pillanatképek

Nem, kedves olvasóink, nem csalódnak! Ez valóban az I. előadó, S a fény, ami a képen látható, már nem villanó műve. Ez már a várva-várt igazi tavaszi napsugár. S hogy miért üresek a sorok...

De mi az üres sorok között is olvasunk. Hát igen. Más sorok közé kíváncsodik ilyenkor az ember. Mégis hová? Előfordulhat, hogy valaki kultúrsumját a Válás olasz módra című film megtekintésével óhajítja oltani, de megfelelnek róla, hogy nemcsak egyetemünkön van tatarozás, hanem külső tanszékeinken is — mint a mellékelt ábra mutatja — a Puskin moziban.

No de sebj! Fő, hogy itt a tavasz, a jó idő. Süt a nap. Most már nyugodtan tarthatnak katalógust. Legalábbis a Múzeum lépcsőjén...

(Szöveg: —brüll—)
(Foto: Mészáros Ilona)

Nevezhetjük így mozgalomnak?

A tudományos diákkörök októberben olvasómozgalmat indítottak egyetemünkön az első évfolyamos hallgatók részére. A csoportok legfőbbjében gyűléseken beszéltek meg, hogy milyen téma kiválasztásával, kik akarnak részt venni ebben a — nevezhetjük úgy is — tudományos munkában.

A témák változatosak. Nagyobb részt a gazdaságtörténet körébe tartoznak és a tanszék minden segítséget megad az olvasmányok ajánlásában, a dolgozatok, illetve a beszámolók elkészítésében. A tanulmányi felelősök és az ifjú agitátorok megkapták a tárgykörök jegyzékét és ennek alapján a jelentkezőknek ki is osztották a munkát.

Itt egy pillanatra álljunk meg. Szinte alig beszélhetünk többesszámban, olyan kevés elsőéves hallgató vesz részt a mozgalomban. Akadnak tanulmányi csoportok, ahonnan senki sem jelentkezett. A változatos témák megadták annak a lehetőségét, hogy mindenki érdeklődési körének megfelelő könyvekkel foglalkozzon — persze a közgazdaságtudomány keretein belül — és ezzel fejlessze közgazdasági, ideológiai felkészültségét.

De miért ilyen kevés a jelentkező?
Legtöbben erre a kérdésre a kevés szabad idővel mentegőznek. Az igaz, hogy áldozatvállalást jelent ez a munka, de aki érdeklődéssel és kedvvel foglalkozik a kiválasztott irodalommal, nem érzi, hogy ez szabad idejének rovására megy.

Egy másik probléma az, hogy a megkérdezettek között sokan vannak, akik még nem is hallottak az olvasómozgalmról. Sőt, továbbmenve, a tdk-ról sem. Ez talán a csoportfunkciókat viselő hanyagsága miatt van.

A határidő szeptemberben jár le. Még mindig sokan bekapcsolódhatnak a mozgalomba. A tanulmányi felelősök csoportgyűlésen — ha már ismertették is az olvasómozgalmat — még egyszer beszélhetnek róla. Ezzel megadnak a lehetőséget a tudományos munka végzésére azoknak a hallgatóknak is, akik nem hallottak róla idejében, vagy nem ismerték fel a jelentőségét.

— Szecső —

Rossz az előadás!

Mondták, mennek a tan-székre, panaszt tesznek a gyenge iparvállalati elemzés előadásokra. Igazuk van. Az előadások valóban nagyon gyengék.

Az előadó külső munkatárs. Azt mondják, szaktekintély. Kényes ügy. A tanszéken sem szívesen nyúlnak hozzá. De hiszen a kutatómunkáját nem bírálja senki. Kivált a diákok nem. S józtszót adottság dolga, hogy egy neves szakember előadásában mennyit képes átadni abból, ami őt jó szakemberré teszi.

A korábbi félévben is ő tartotta az előadást. A vizsgál-talag a félév végén pironkodás nélkül közelítette „a totó-szintet”. Ő a bűnös? Dehogy, ezt nem szabad állítani. De „ő is hibás” — ez bizonyos.

Panaszkodtak már koráb-ban is, hogy rosszak az elő-adások. Bejött valaki a tan-székéről, hogy meghallgassa. De csak szeretne volna sze-gény, mert a zajban saját szavát is alig érthette volna. S ha máskor jön — ritka ki-vétellel ugyanígy jár. Tehát elsősorban a hallgatók hibá-sak? Erre ellenérvényt sokan azt vetik oda: miért hallgat-ják csendben Z. ugyancsak száraz témáját, miért nincs zaj M. előadásain?

Miért rosszak az előadások? Mert didaktikailag rendezet-lenek. Az oktatott tananyag nehéz, de még nehezebb, ha a magyarázatból a hallgatók számára külön feladatot je-

lent a lényeg kikeresgelése. Diplomás közgazdászok szá-mára az előadás bizonyára igen hasznos lenne, de itt olyanok hallgatják, akik még messze állnak a szakismere-tek magaslatától. Előfordul bizony az is, hogy az előadó számokat ír a táblára, össze-függéseket bizonyít. S a szá-mokat a második sorból kontrázzák. De néha a tizedikből is. Ez pedig már nagy szó.

Kaptam egy tanácsot. Ne járjak előadásra, könyvből tanul-jam meg az anyagot. Rossz tanács. Ugyanis mind-en előadáson katalógust ol-vasnak.

Tengernyi história szól ar-ról a kellemetlen helyzetről, amikor a tanár haragszik diákjára. Itt egy kicsit fel-cserélődtek a szerepek. A hallgatók neheztelnek oktató-jukra. Azzal a jelentéktelen aprósággal kezdődött, hogy az említett előadó igen gyakran megtrüvöldíti az órák köz-i szünetet. A sajátját is, a hallga-tókéit is. Csak az ő számára nem következik utána másik előadás.

Mennek a tanszékre. Men-jek én is? Mefélek én is?

A tananyagot, amit a meg-bírált előadó oktat, magam sem tanulom becsületesen. Akkor egy szavam sem lehet. Szóval... No, ez is kényes pont.

Valakinek a jó tanácsa most nagyon jól jönne. Mert ezt a történetet, nem a kép-zetet szülte. **Egy hallgató**

DICSÉRET

Az egyetemi KISZ végre-hajtó bizottság dícséretben részesíti az I. évf. tanári „B”, I. évf. pü. 1., I. évf. bker. 4. és II. évf. tan., „A” KISZ-cso-portokat, amelyek a nyári KISZ építőtábori jelentke-zésben kiemelkedő eredményt értek el.

★

Az Egyetemi KISZ VB di-cséretben részesíti az egyetemi tánc csoportot és a népi zene-kart a hazánk felszabadulásá-nak 18. évfordulója alkalmá-ból rendezett ünnepség műso-rában bemutatott Albert-Náfrádi: Cigánytánc című tánc-kompozíciójának, valamint Albert: Falusi képek című népdalfeldolgozásának magas színvonalú előadásáért. Egy-idejűleg köszönetet mond Al-bert István és Náfrádi László elvtársaknak a két művészeti csoport vezetőjének a fenti művek betanításáért.

KISZ végrehajtó bizottság

MŰSORNAPTÁR

Április 12-én, pénteken, 19 órákor találkozik a klubban német turistákkal.

18-án, csütörtök este fél 7 órai kezdettel művészettörté-neti előadás Modern szobrás-zsát és építőművészet cím-mel.

Előadó: Németh Lajos mű-vészettörténész.

19-én Halmos László, Men-delssohn: Hegedűversenyt is-merteti.

24-én fél 3-kor „Arab ke-let” címmel Germanus Gyula tart előadást.

Az Egyetemi Színpadon

22-én, hétfő este 7 órákor: „Költők és kora”. Fejes End-re, Galambos Lajos novel-lái. Györe Imre és Tornai József versei.

Az egyetem Sport Clubja

ápr. 10-én, szerdán 3 órákor tartja évi közgyűlését a 214-es teremben. Elnökség

Miből él az egyetemista?

Írásomnak ezt a címet akartam adni: Miből lé-zeng a közgazdász? El volt-m készülőbe hajmeresztő történetek lejegyzésére az életkörülményekről illetően. Mikor azt a feladatot kap-tam, hogy egyéni kikerde-zés alapján riportot csinál-jak, ezek a hajmeresztő tör-ténetek (lásd nők, csövezés stb.) az alábbi sztorivá sűrű-södtek.

Egyetemünk hallgatóinak jelentős része a semmiből él Ezt, a lényegében meglepő fel-fedezést akkor tettem, amikor riportalanyaimra, azaz repre-zentációs áldozataimra va-dásztam. A legtöbb megkér-dezett ti. a fenti választ ad-ta.

A megkérdezett kollégisták közül Schram Edit például társadalmi ösztöndíjából (600 forint. Gratulálók!) és az egye-tem szociális juttatásából él. R. Sára otthoni segítségét kap (kevés) pénz formájáb-an. Várhidy Mária a leg-készségesebb riportalány. El-mondja, hogy 170 forint ösz-töndíja mellett kénytelen otthonról néha (néha = heti egy-két alkalommal) gyorsse-gélyt kérni, s ez pénz és élelmiszer formájában tesz-tel meg. Nyáron, mint a megkérdezettek közül a több-ség, ő is dolgozni fog.

A pesti honos hallgatókat általában szüleik tartják el, mint pl. G. Gabriella kollégánknak, aki 450 for-int társadalmi ösztöndíjából nem képes eltartani magát.

Ugyanez az eset „Raca” bá-rátomnál, aki alkalmi mun-kával: kertészség, permetyezés, fahordás, statisztálás tartja fenn magát, ezenkívül ebéd-re, vacsorára, uzsonnára, tiz-óráira édesanyjától kap ta-mogatást, saját bevallása sze-rint napi két-három forintot. Utazási költségeit husz-onegyezséssel, biliárral és malkaóval keresi meg. Szilasi István is ilyen helyzetben van, aki ösztöndíja mellett mozipénztáros heti négy al-ka-lommal, egyébként min-den költségét édesanyja vi-seli.

Lebiczky Lajos az egyet-len a megkérdezettek kö-zött, akinek tanítványa van, egyébként őt is szülei tartják el, nyáron szeretné megkeres-ni téli beruházási költségeit. Somkuti Györgyi társadalmi ösztöndíjas 1000 forint tan-díjat fizet, mindazonáltal számára a nyári munkát az építőtábor és az üzemi gya-korlat jelenti.

Mint a fentiekben ki-tűnik, egyetemünk tanulójúj-sága „megalapozott anyagi feltételek” mellett folytatja tanulmányait, s talán magam is felelettel tartozom arra a kérdésre, miből él a rapor-ter?... Hát — hogy úgy mon-djam — nem a cikkeiből. **Remenyik**

Egyetemünk tömegsportja az 1962-63-as tanévben

A tömegsport helyzetét viz-szálvagy egyetemünkön, a sport-klub vezetősége a KISZ VB-vel egyetértésben arra az álláspontra helyezkedett, hogy tömegversenyeinknek és házi-bajnokságainknak az ISZM keretében kell lebonyolódni. A létesítményhelyzetből adódó korlátok miatt ugyanis nem áll módunkban a Kilián Test-nevelési Mozgalmat olyan méretűvé tenni, hogy azzal egyetemünk hallgatóságának jelentősebb részét mozgósi-tani tudjuk. Alapvető célul tehát azt tűztük ki, hogy az általunk lebonyolított verse-nyek biztosítsák az ISZM sportvállalások teljesítésének lehetőségét.

Ezt úgy valósítottuk meg, hogy kiterjesztettük a meg-rendezendő házi bajnokságok körét (atlétika) és az előző évektől eltérően az asztali-tenisz- és kosárlabda-bajnok-ságokat karokra, illetve évfolyamokra bontottuk le. Így si-került elérni, hogy a versenye-ken több hallgató vett részt. (Csillagtúrát nem számítva több mint 400-an.) Örvende-tés jelensége, hogy az elmúlt félév folyamán az egyes évfolyamok már nagyfokú ön-állóságra tettek szert, és az alapszervezeti sportos vezeté-sével saját kezdeményezéssel bonyolították le a versenye-ket. (Pl. évfolyamok közötti lab-darúgó-bajnokságokat, ame-lyeket egyetemi szinten pá-lyahány miatt lehetetlen volt megrendezni.)

A szakosztályok vezetőségei is nagyban hozzájárultak a tömegsport kiszélesítéséhez egyetemünkön.

Azonban, ha a 400-as lét-számot egyetemünk létszámá-hoz viszonyítjuk, akkor az egyáltalán nem mondható ki-elégítőnek. A kis létszám okait vizsgálva mindenekelőtt és főleg korlátozott lehetősé-geinket kell megemlíteni. Emellett nagyszámú objektív tényező is közrejátszott. A nagymértékben megnöveke-dett egyetemi létszám szük-ségszerűen tetta a délutáni foglalkozások beiktatását. Így aztán a bajnokságokra neve-zett hallgatók jelentős része szemináriumok, vagy egyéb kötelező jellegű elfoglaltságok miatt, versenyen nem tudott megjelenni. Közel kétszázra tehető azoknak a száma, akik neveztek, de nem vettek részt a versenyben. A múlt félévben rendezett csillagtúrák bu-kásának fő oka is az volt, hogy az őszi társadalmi mun-ka szervezésével esett egybe.

Mindezek mellett nem sza-bad figyelmen kívül hagyni az egyes hallgatók érdektelenségeit sem rendezvényeink iránt. Nem vették komolyan az ISZM sportvállalásait, s csak egy szűkszerűen rossz-nak tekintették, amit nem kell teljesíteni.

Végül, de nem utolsósorban meg kell említeni a versen-nyek rossz előkészítését és rendezését. Ez a tényező fő-képpen az egyes sportaktívista-k lelkiismeretlenségével magyarázható.

A jelenlegi félévben a sportklub vezetősége és a KISZ-szervezet, figyelemmel kísérték ezeket a jelenségeket és mindent elkövetett, és el-követ, hogy a hiányosságokat kiküszöbölje. **Bognár Kálmán**

S A K K

Közzgazd. Egy.—Malomszerelők 7:4

A bajnokságban jelenleg második helyen álló Malom-szerelők csapata ellen ilyen arányú győzelemünk teljesen megérdemelt volt. A csapat pontjait Király, Juhas, Li-geti, Tóth, dr. Csanádi (1—1) és Pataki, dr. Solymár, Vele-nyák és Csídei (0,5—0,5) sze-rezték.

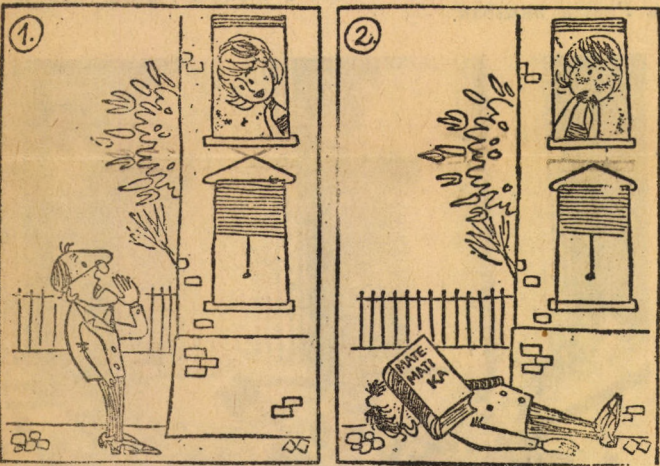
Közzgazd. Egy.—Buda—Csepel 10:2

A csapat pontjait Pusztaházi, Pataki, Huber, Ligeti, Gyetvai, Tóth, Baricz, dr. Solymár, Velenyák és Csí-dei (1—1) szerezték. A csapat

Két hét leforgása alatt má-sodsorban találkoztunk a Buda—Csepel csapatával. Azelőtti eredményünk 9:3 volt. A mostani fordulón a Buda—Csepel csapata két üres táblával állt ki, és így várható volt nagyarányú „két szám-jegyű” győzelemünk. Az ered-mény a várakozást igazolta.

helyezése elmaradt mérkőzés miatt még mindig nem áll-lapítható meg, de két nagy-arányú győzelem esetén az első helyet is elérheti. — II —

Nehéz tudomány

Manci, dobd le a matematika tankönyvet!

Már legalább 10 perce néz-te. A buszon kevesen voltak és így nem volt nehéz úgy elhelyezkedni, hogy ál-landoan lássa a lányt. Szugg-e-rálnu próbálta, most azonban valahogy nem ment. A lány olvasott, és egyetlen egyszer sem nézett fel. Ő azonban nem nyugodott bele a teljes kudarcba, s hirtelen elhatáro-zással közvetlen a lány elé lépett. Közélről még csino-sabbnak találta és öntudatlan-ul a megszólítás szövegén kezdett gondolkodni: „Nagyon haragudna, ha megszólítá-nám? De hiszen akkor máris haragszik! Na, hát ezt nem bírnám elviselni. Sürgősen ki kell engesztelnem!”

Nem, ez nem jó. Nem olyan lánynak látszik akit jópofá-sággal le lehet venni a lábá-ról. A busz nagyon döccent, és a fiú előtt egy pillanatra meg-villant a könyv címe: Irwin Shaw: Oroszlánkölykök. Ol-vasta a könyvet, az egyik ked-vence volt. Hirtelen valami furcsa közözséget érzett a lánnyal. Most már biztos volt benne, hogy meg fogja szólí-tani.

A lány hirtelen becsukta a könyvet. Gyors mozdulattal végigsimította a haját, s pillan-tása egy pillanatra meg-a-kadt az előtte álló fiún. „Szúrja a fejemet!” — jutott át a fiú agyán a gondolat és már kettőtől igyekezettel próbálta elkapni a lány tekin-tetét.

Alapjában véve gyáva volt.

4 KÖZZGAZDÁSZ

Arnyék

Tudta ezt magáról, és ha a haverok között előkerült ez a kérdés a sokat tapasztalt vagány hangján igyekezett be-szélni. Azokat meggyőzte, ma-gát azonban nem. Pedig nem volt már kezdő. Volt a háta mögött már néhány „leszólítá-sos eset”, és ezek többnyire elég szép sikerrel végződtek. De mindegyik előtt különös izgalmat érzett; a szíve erő-sen vert, s a gyomra a jól ismert módon remegett.

Most is, amikor ott állt a lány előtt, érezte a kez-déti tüneteket és forróság öntötte el. Megpróbált cinikus és fölényes lenni önmagával szemben. „Ugyan mit izgusz, öreg fiú, nem vagy már gim-nazista, akinek központi problémája, hogy megfogja a ke-zét, vagy nem! Légy nyugodt, ez sem más mint a többi, csak megfelelően kell kezelni!” Érezte azonban, hogy ez ha-mis.

A busz lassan megtelt, s az emberek, (mind megannyi sze-mélytelen báb) ide-oda lök-dödték. Megfeszítette a testét, s élvezte a régi játékok, ho-gyan pattognak le róla a lök-dősök hullámai.

Ha a Rákóczi útig rám néz, akkor jó vagyok nála — gon-dolta és minden szuggeráló képességét latbavetette, hogy elkapja a lány tekintetét.

Valaki a háta mögött az Újpestet szidta, s kedvenc klubcsapatának neve vissza-

zökkentette a busz hangulatá-ba. Hátranézett, s lehető leg-nyugodtabb pillantásával vé-gigmérete a kis köpcös Újpest gyalgót. Mire visszafordult, a lány már felállt, és — egy bocsánat kéré „szabad lesz” — el próbált csúszni mellette. Oh, magának mindent — jó-pofáskodott, és abban a pillan-atban megérezte, hogy eset-len volt és legszívesebben szá-jon csapta volna magát.

Az utcán a lány sietős lép-telkel haladt előtte, majd anélkül, hogy hátrafordult volna egy kirakatot kezdett nézegetni. A fiú idegesen rá-gyjúgott, majd a kirakat elé lépett. Még mindig nem talál-ta meg a megfelelő szöveget. s szó nélkül mélyeket szívott a cigarettájából. A lány hirtelen ránézett, s a fiú a neonok sápadt fényénél várakozást ol-vasott ki a szeméből. A követ-kező kirakatnál megismétlő-dött a jelenet és a fiú most már átkozta magát az elsze-lasztott lehetőségeikért, cselek-vésre szánta el magát. Gyors-i-tott, és néhány lépéssel a lány elé került. „Bocsásson meg, de...” Nem jutott tovább. A lány rá se nézve futni kezdett. Ugyesen kerülgette az embe-reket (milyen csinos lába van, suhant át a fiú agyán) s né-hány pillanat múlva eltűnt a háta a szemközti sietők között.

A fiú még egy pillanatil-g üres szemmel bámult a járókelőkre, majd megfordult és zsebredugott kézzel, halkan fityüregzve baktatni kezdett visszafelé.

Ugy érezte, hogy mindenki őt nézi és nagyon kicsinek és esetlennek érezte magát.

Puskás

Ártatlan vagyok!

Egy őszinte vallomás — orvosi igazolás helyett

nyasalatát, vagy székelykáp-osztát, ecetes paprikát, vagy rumos meggyet...

A többire nem emlékszem, mert érdekes témának találtam, s így magam foly-tattam. — Majonézes bur-gonyasaláta!? Ajjaj, nem is rossz, no de magában? Hozzá mondjuk egy szép tüzdelt nyúlgerinc, borban párolva, zsemlegombóccal. Vagy talán inkább egy vadkanpástétom, csipkelekvárral vadászmod-ra?...

Ekkor középtájon hirte-len korogni kezdtem. Sze-meim megüvegesedtek, kisz-vártatva kopogni kezdtek. Azt hiszem, az éhségtől. De fél-úton nem lehet megállni. Nos, akkor előtte mit is? Talán erőleves, a la Royal. Igen, így jó is lesz. Aztán még? — Még mindig éhes vagy? — kérdeztem magamtól. Kicsit telhetetlennek mutatkoztam. Rendben van, kapsz még egy Hortobágyi húsos palacsin-tát! Ekkor éreztem, hogy ki-száradt a torkom. Elég erős-nék éreztem magam, s bört is kértem. Olyan szépen kértem, hogy adtam is magamnak. Olyat, amelyeknek durranik a dugója. (Csak később mesél-ték a szomszédom, hogy ek-kor mosolyogtam s egy pillanatra újra csillogott a szemem!)

Hirtelen felriadtam. Körül-néztem. Néhanvan jegyzet-elték, többen kókadoztak, valószínűleg az éhségtől. A szokásosdomnak csak most kezdett fátyolosodni a szeme. Gondoltam, ha jó a gyomra, kicsengenésig éhségemet még utolérheti. Az órára néztem.

Még öt perc, és harangoznak. Ezt az öt percet féllabon is ki lehet bírni — gondoltam. Figyelni kezdem.

— Gondoljannak arra kérem — hangzott — mennyire meg-könnyíti a háziasszonyok dol-gát, hogy vacsorára készen vi-hetik haza a biftszteket, a saj-tos hasét, a tepertős pogácsát vagy akár a franciakrémest!

A refrént megpróbáltam is-mételni: „... a francia pogácsát, a rémes tepertőt.” Iszonyatosan szédültem. És állandóan az az egyhangú korrogás a gyomrom felől! Az éhségtől már csupa feke-téket láttam a levegőben. Még két perc volt hátra. Hozzá kell készülni a szökés-hez! A jegyzetet óvatosan a táskamba csúsztattam, behű-töm a zippzárt és vártam. El voltam szánva. Tudtam, hogy a második órára már nem fogok bejönni. Addig is jó akartam lenni. Emlékszem, még begomboltam a zakómat, hogy a korrogás ne zavarja az órát. Csöngettek. Kivártam a kedvező pillanatot, aztán usgyl. A hátsó lépcsőn igye-keztem lefelé, rohantam han-nyatt-homlok, hogy a menzán ne kelljen sorba állni. Az egyik fordulónál még láttam a szomszédomat, amint a közönségszékén húzódott lefelé. Tényleg utolért. — Szőlősy —

KÖZZGAZDÁSZ
Marx Károly Közgazdasá-g-rudományi Egyetem tanja
Cím: IX. Dmítroff tér 6.
Telefon: (86—850) 138 m.
Szerkesztő: Bögre Gyuláné
Kiadás: Hirtankóda Vállalat
Készült a Szikra Lánnyomdában
Megjelenik 2 hetenként